

nell'arte dello scrivere, benchè fosse insignito, insieme con un fratello, della dignità di *μάγιστρος*. Egli confessa come avvenisse in lui una trasformazione al momento di ricevere l'incombenza di scrivere l'opuscolo: *ἐγὼ γοῦν, ὅστις ὑπῆρχον ὡσπερ νενεκρωμένος καὶ ἀπεγνωσμένος καὶ ἀπρόθυμος εἰς τὰ τοιαῦτα πράγματα, ὡσπερ ἀνεζωοποιήθην καὶ ἐθαρσοποιήθην καὶ ἀνέστην ἀπὸ τῆς ἀμελείας καὶ ῥαθυμίας ἣν εἶχον*. Sono queste parole mere frasi retoriche, od indizio di senilità di un « *Graeculus parum sagax pinguisque ingenii neque tamen eruditione carens* »? (Lehnerdt p. XII).

Segue il testo del documento, primizia di una serie di atti privati, che vedranno la luce nel volume successivo degli *Studi bizantini*.

Cod. Vat. Gr. 952 f. 142 v.:

Πράττει βασταγάρης ὁ Καναβούτζης καὶ ἡ σύμβιος αὐτοῦ γαμικὸν συνάλλαγμα λαμβάνων καὶ (f. pro ἐπὶ) τῇ περιποθήτῳ αὐτοῦ θυγατρὶ κυρᾷ Χρυσῇ γαμβρὸν κύρ Μιχαῆλ τὸν Βεργῆν, τάττων αὐτῶ π(ρ)-οικὸς διὰ τε χαράγματος καὶ ἐτέρων (εἰδῶν ὑπέρπυρα ἑκατὸν πενήτηντα πέντε. (ἀ)φ'ὧν τὰ μὲν πενήτηντα ἵνα δοθῶσιν ἦν (lege δοθῶσι νῦν) εἰς τὰς χεῖρας τοῦ | f. 143 | γαμβροῦ, καὶ τὰ ἕτερα ἑκατὸν πέντε μετὰ τὸ τελεωθῆναι χρόνους δύο, διὰ περόχων, χρυσάφια (sic) ₍₁₎ χαλκομάτων καὶ ἐτέρων εἰδῶν ὑπέρπυρα ἑκατὸν ὁμοῦ τὰ ὅλα ὑπέρπυρα ἑκατὸν πενήτηντα, καὶ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Ἐνώπιον τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερέως κύρ Νικολάου τοῦ Μανικᾶτι. τοῦ εὐλαβεστάτου ὑποδιακόνου κύρ Δημητρίου τοῦ Μυρασάνη. κύρ Θεοδώρου τοῦ Ἀκοντίνου. κύρ Γεωργίου τοῦ Ἀκοντίνου. κύρ Συμεὼν τοῦ Βορί. κύρ Θεοδώρου τοῦ Βορί. καὶ κύρ Θεοδώρου τοῦ Καματζᾶ.
μηνὶ Ἰουλί(ῳ) κή ἰν(δικτιόν)ος ἡ' τοῦ Γου ᾠ ὅ ἦ ἔτη.

Σίγνον	Ἰῶου βασταγάρη
τοῦ	Καναβούτζη
πατρὸς τῆς	μελλονύμφης

Σίγνον	(ου)
	Θεοδῶρ
τοῦ	Τζαντεροῦ

Σίγνον	τοῦ Βεργῆ
μέλ(λ)ο	γάμβρου

Σίγνον	Εἰρήνης Τζανθηρίας
μητρὸς τῆς	μελ(λ)ονύμφης

Σίγνον	Μαρίας τῆς
Τζαν	θηρίας
μάμης τῆς	μελ(λ)ονύμφης.

Σίγνον	Χρυσῆς
τῆς	μελ(λ)ο
νύ	μφης.

(1) Malin διὰ τε βρόχων, χρυσάφίων (cf. supra διὰ τε χαράγματος). Nisi forte tendandum est δι' ἄπερ εἶχον χρυσάφια (subiectum αὐτοί).